

Acsádi Rozália

tükreimben

A magány foltja:
szertefoszlott szivárvány
helyén a hiány.

Nagy, kövér cseppek
diófám levelein.
Valamit sirat.

Melyik álarcot
tartsam meg? Tükreimben
összemosódnak.

Egybeolvadni
egyszer az élet teljes
valóságával.

Angyalok úsznak
kék hegedűkkel hozzám:
Chagall húgai.

Megismersz-e majd
a túlsó parton, maszkok
nélkül, fehérén?

Megkísérelni
vesztett győzelmek után
valahogy másként.

Balla Zsuzsanna

Kapcsolatok

1.

Fedetlen lelkünk
lángja még a közönyből
is fel-feldereng.

2.

Pillangó vágyam
rád várt, markodban piheg,
így szabad lehet.

3.

Törzsed törzsemmel
átfonod, két büszke én,
már egy test vagyunk.

4.

Szerelemárnyak
gyűlnek körém. Nélkülük
egyedül vagyok.

5.

Kihűlt ölelés.
Tüzet nem szít hamuból
a májusi fény.

6.

Almahéj harsan,
éretlen kedvem érlel
savanyú mosolyt.

Balogh József

Dermedt harmatcsepp.
Görnyedt fűszál ölében
arany napsugár.

Csengő vízesés
dobál ezernyi cseppet
szivárványt festve.

Fekete ágon
szunnyadó fehér álom.
Cseresznyevirág.

Egy csepp rettenet.
Pókháló fonja körbe
a kicsi tündért.

Tűnő pillanat:
Meghajol a levél egy
esőcsepp alatt.

Ezüstös penge
hasít üres lelkembe.
Holdfény a tavon.

Száraz falevél
táncol az őszi széllel.
Temetőkapu.

Feketébe bújt
tájra aranyat csorgat
a lenyugvó nap.

Bartha Tamás

Ösvény

Az ÚT a végső
Felismeréshez vezet.
De az ösvény szűk.

Útközben

Ne kérdezd: merre,
Meddig, hová visz az út?
Azt TUDD csak: **HOGYAN!**

Karó

Nem juthatsz tovább
Annál, amitől nem tudsz
Megszabadulni.

Ami elválaszt

Nem a távolság,
A **figyelem hiánya**
Választhat csak el.

Törekvés

Bizonygatni csak
Azt kell, ami legbelül
Még bizonytalan.

Megtapasztalás

Ahogy most vonzódsz,
Úgy fogsz majd menekülni
Attól, mire vágysz.

Bessenyei Judit

Fájdalom neszez
kimondatlan szavak közt,
teánk jéghideg.

Tátongó mélység
szélén kettétört álmok.
Felnőttek lettünk.(?)

Lehunyt szemhéjam
mögött őrzöm mosolyod.
Ki vehetné el?

A vágy ecsetje
kezemben. Újrafestem
messzi kedvesem.

Szél incselkedik
könnyű, színes szoknyákkal.
Szemek villannak.

Örök vándor hív
arctalan messzeségbe.
Szememben könnycsepp...

Kezemben gyertya,
lángja cikázó fohász.
Megérint a csönd.

Rohanó tömeg.
A szétfolyó időben
Arcot keresek.

Boga Bálint

Tavaszi haikuk

Eolvadt a hó,
Az ártatlanság leple.
Mi van alatta?

Reggeli köd száll,
Elúzi lassan a nap.
Bárcsak az összeszt!

Csermely szegélyén
Jég, napsugár és habok
Oldják már ezt is.

Tavaszi felhők
Lovagolnak az égen:
Walkür-vonulás.

Fehér s fekete
Fellegek egymás mellett:
Jin s jang az égen.

Szellő simogat,
Bérc felől jó s tanít:
Lágy kéz az üdvös.

Tavaszi szellő:
Ifjúság rózsauja
Ráncos arcomon.

Áttelelt veréb:
Ő a szürke helytállás
Totemállata.

Bozsoky Erika

Beszél a folyó.
Habjait nézi a bölcs,
és csendben tanul.

Gyors sodrású víz.
Merész falevél-csónak,
hová igyekszel?

Gyertyaláng remeg.
Nyitva hagytad az ajtót
mikor elmentél.

Felhő harapott
a fényes teliholdba,
megborzong az éj.

Lepke gombostűn:
egy megnémult pillanat
örök lenyomata.

Ágon álmodó
aranyzöld rózsabogár.
Most virág ő is.

Harkály kopogtat.
Csalódottan csukódik
vissza az ajtó.

Egy kopár bokron
csipkebogyók kacagnak:
itt felejtett nyár.

Börzsönyi Erika

itt hagyta tollát
haikut írok vele:
őriz szelleme

eljön az éjfél
két mutató egybeér
új nap születik

lassan hűl az est
már áttetsző fény dereng
felhők vonulnak

álmodik a Vágy
szép napot és éjszakát
Hold vigyázzon Rád

ölelő karod
hiánya nyomán fázom
te vagy világom

nem engedem, hogy
didergő lelkem fájjon
mosoly világol

párnáim titka:
megőrzi az éjszaka
hajnali könnyek

úgy ébredtem fel
szerelemvirág sarjad
él a lelkemben

Branyiczky Rita

Ősrégi dallam,
zenél a tenger csendje.
Sirály felette.

Sós lehetet
zihál a kikötőre
nagy vizek őre.

Hiú tó vágya:
holdezüstjét naparany
köpenyre váltja.

Ősz fodrász unja
falevél zöldjét régen.
Átfesti szépen.

Szirénének száll:
rózsa csábít méheket,
buja kelyhe vár.

A Halál lecsap.
Szívet tépő fájdalma.
Pockot lelt a sas.

Kulcsot sző fényből:
Nap szabadít meg folyót
jégbörtönéből.

Pillanatokat
nyújt meg a fényképező –
fényt képez le ő.

Brassai Ágnes

Szép orchidea
bontja vágytalan selymét.
Táncoslány libben.

Kong a fagyott föld.
Reverendájában áll
egy éhes varjú.

Mézillatú fa,
földre hullt tükörképed
sárga hamu már.
/hársfa/

A csönd benne él,
hisz csaknem időtelen
spirál kövület.
/csiga/

sebzett zöld dió
patakba hullt holdtestvér
ki veszi észre

Verébbegy duzzad.
Világot sóváran nyel
mindig közelébb?

égek iringó
a semmi ölébe loholsz
hullám se ölel

süket kakason
fehér selymek közt lüktet
a vakító tél
(hófajd)

Csepregi János

In conspectu mortis

(7+1 haiku)

vasárnap

mindennap táplál
 hogy ismerd az éhséget
 nemcsak kenyérrel...

csütörtök

mindennap szólít
 az aratnivaló sok
 kevés a munkás

hétfő

mindennap elvész
 hogy megkerülhess ismét
 hát kelj fel és járj!

péntek

mindennap döntesz
 csuklódba szalad a szeg
 jobb vagy bal kereszt?

kedd

mindennap széthull
 hogy új és egész lehess
 foghíjjal teljes

szombat

mindennap meghal
 hogy kínjával forrassza
 megtört csontjaid

szerda

mindennap hallgat
 csendjéből a sírodba
 élet szívárog

vasárnap – feltámadás

mindennap eldől
 te melyik áruló vagy
 Júdás vagy Péter?

Cserny Timi Pookah

megint hallgatunk
egy kimondhatatlan szó
kavics a szájban

egyedül vagyok
és követni kezd a csend
bárhová megyek

az a mozdulat!
kezük a lehullt papír
fölött összeért

pipacsok szélben
zöld zsineggel megkötött
gyűrött pillangók

aranylik a zöld
és vibrál a hőségben
ikonkék az ég

mázás cserepű
erkélyek elfolynak mint
a dobostorta

elvakított őz:
bámulok tekinteted
fényszórójába

lepréselt virág
a nevetésed: télen
majd előveszem

Demeter Mária

Akvarell

A láthatatlan
arcot rajzol lelkemnek.
Én nem láthatom.

Álmatlanul

Függöny-dagály jön.
Tengeréjben vergődik
a hajótörött.

Úton

Csillagok csendje
fészkel vonatablakban:
állomás az út.

AZ utcán

Galamb csipeget,
harangszó pottyán a fák
alá súlytalan.

A részeg

Áll a kapuban,
míg eldől az egyenes:
maga elé ül.

Ősz

Falevél szélén
harmatcsepp egyensúlyoz:
lehull a levél.

Lombhullás

Magosan az ég
köröz, hogy lecsapjon a
fákra, mint nyájr.

Éhes hold

Hold csőre kopog.
Ablakra tapad a szem.
Könnycsepp a foglya

Egry Artúr
Nyúl a bozótban (haikuk?)

szántás

katonagombot
fordít a vas a napra,
talán ruszki volt.

rohamsisak

nyelet drótoz rá
dédid, a pragmatikus,
szart merni jó lesz.

ostrom

kispárnát visz épp
anyád, még tizenöt éves:
katonapréda.

1989

kerek asztalon,
cinkelt lapokkal játszó,
puha-testület.

mob

nincs életkora.
hernyó e földi létben
mindent megzabál.

Fucskó Miklós

(*párhuzamos magányok*)

Pilinszky Jánosnak

:két kettőspont közt:
ugyanaz a szótlanság
olvad e csenddé

Ázott plakátarc.
Lassan lefoszlik rólam
is ez az árnyék –

(*úszók a nincsben*)

Bali Brigittának

Sodor a vers meg
az éj – abortál minden
vásott valóság –

(*parafrázis W. S.-nak*)

„Alattad a föld / fölötted az ég, / benned a létra”

Alattad a vágy,
benned a csigalépcső...
– lassított halál.

(*aki átviszi...*)

Nagy Lászlónak

Dutyi-vak szemem
szűk fényt lát. Rámangyalodsz.
Kulcs a kezemben.

Két *haiku*

Pilinszky Jánosnak

(**Summa**)

Sodor a korong.
De túl én vagyok már, hogy
bárki lehessenek –

(**Sírfelirat**)

Lám, élheterlen
csakúgy lehettem, miképp
hal/l/hatatlan is –

(*menekülési mutatvány*)

Cs. J.-nak

Papírhamu-vers.
Feledés-hínáros arc.
Isten számon tart.

Gáspár Imre

Rügyek kidőlt fán
Nem adja fel az élet
Értelem, ó jaj

Ezüstös némaság
Teleholdkor az árnyak
Legsötétebbek

Napsütött kövön
Színpompás gyík napozik
Mennydörög messze

Akác illata
Ifjúnak hold ezüstje
Vénnek éjsötét

Aprócska gomba
Fűlándzsák árnyékában
Mérget tartogat

Őszi avarfüst
Lent kesernyésen terjeng
Ég felé nézek

Borús ég alatt
Villám feszül villámnak
Nap süt ki mégis

Ősz hajszálaid
Nap fényében csillogó
Ezüst patakok

Géczi R. Ferenc

Mint a mesében

Teljes erőből
harcol a legidősebb –
s célba nem érhet.

Advent

Az izgalom-telt,
hótól világos este
angyalokra vár.

Téli utca

Hóropogástól
széthull a csend-buborék
s rebben az emlék.

Reggel a parkban

Zúzmara-köntöst
vesz fel a hajnali park,
s őrzi a cseneded.

Mindenütt

Néptelen utca.
Hó által beterített
halott szerelem.

Cseperész

Csendül a tócsa,
fodrozza lassú eső,
mint hangod a mát.

Geisz László

Gondolatok fákról, vízről, életről

Egy villámcsapás
Sudár fakoronába,
Elgáncsolt élet.

Kidőlt fa árán,
Ha fény szűrődik feléd,
Keserű vigasz.

Sok esőcseppből
Csak egy van, mi a tiéd,
Jól vigyázz hát rá.

Elhullott magvak,
Ha emelik a földet,
Újjászületés.

Apróságaimból

Tiszteld a forrást!
Folyó lehet belőle,
Tengerbe juthat.

Szúette vén fa
Is tudna még mesélni,
Ha meghallgatnák.

Sas hátán veréb,
Ha magasra feljutott,
Ne nézze le őt.

Ha pulyka voltál,
És pávák között lehetsz,
Tudd, honnét jöttél!

Gergely László

nádlevélhajó
billeg a parthoz közel
nem mer kifutni

parti szél támad
tó tükrébe néz a hold
hal jár a nádban

hullámtarajok
fodrát tépkedi a szél
permetfüggöny száll

mint sziréna zúg
huhog, sipít az orkán
tébolyult zene

zarándokút a
tengerig s onnan megint
semerre tovább

partoldal omlik
sziklamorzsaléka hull
kaviccsá lesz-e

Halászi Aladár

Hallgatag szikla!
Egyszer robajjal gurulsz
a mély völgybe le.

Máglyahalálra
ítélt könyv fénye után
vak sötét tombol.

Rögöt is emel
tavasszal az alvó mag,
ha nap ébreszti.

A lét is örök
mint a holt anyag, csupán
ágról ágra száll.

Bár véges időd,
alatta megélheted
örök szerelmed.

Ha már sínen vagy,
tudd meg azt is, hogy merre
juthatsz előre.

Kihűlt tojásra
hiába ül váltani
párját a madár.

Az ész kívánja,
a szív hallja a csendet,
a test zavarja.

Havadi Krisztina

(Lehetetlen)

Nyolc szemmel néz rám,
vergődöm tehetetlen.
Cseréljünk. Lehet?

(Finite incantatum)

Állsz az ajtóban.
Könnyek mossák az eget.
Villámfény. Elment.

(Diadalív)

Tíz ujj tíz ujjnak,
míg rám nehezedsz, kedves,
megadja magát.

(Még)

Szép porcelán-ég.
Nem redőzi felhő-gond.
Hallgass! Ki ne mondd.

(Önzések)

szerelem velem
– és kettőnk közt mi lehet? –
szerelem veled

(Isten)

Sárga forróság.
Zöld gyík olvad zöld kőbe
a napon. Hagyom.

(Életvarázs)

beborít a fény
szép puhán téged meg én
– gyöngy, selyem folyik

(Élni veszélyes)

Szélbeggyel simít
rajtam a csend. Meztelen
fekszem. Törhegyen.

Illés László

Langyos esőben
elpirult nők illata.
Belül mosolygok.

Féltett sóhajok.
Homokba léptél megint,
te édes bolond!

Időtlen arcod
jelent és múltat tapos.
Túl mélyre mentél.

Árnyékban álló!
Kevés fényeddel szebben
ragyoghatsz, mint más.

Két bűnöm harcol.
Az egyik győz majd. Talán
a hajnal visz el!

Ha kéred, kedves,
jó, sétáljunk a vízen.
Ne lássa senki!

Puha lehelet.
A sötét körülölelt
mint hajzuhatag.

Fákkal küzdöttem
csupasz kézzel. Vér alvadt
szép kérgeikre.

Jakab Lilla

Csészém peremén
óvatos légy tornászik.
Teámat őrzi.

★

Sápadt tollgombóc
a mindig-elevenség
a havas fákon.

★

A hópihéken
rigófüttyök utaznak.
Oda az álom.

★

Állok a havas
tornácon. A tavasz még
köntösöm alatt.

★

Gyöngé, füttyös a
reggel. Omlik karomba
a fűszín zsvaj.

★

Lázás parázs a
szívem ujjaid között.
Volt-nincs lehelet.

★

Nyelvem szüntelen
csókot kér. Tettem alá
cseresznyemagot.

★

Szerelemtinta
ír combomra égi dalt.
Madárka költi.

★

Ezer cintányér
a nyárfalavél a szél
fürgé kezében.

★

Eltévedt hangya
haragosan lábamba
mar. Morzsa sehol.

Kiliti Natália

Pillanat

Ajakam nyílik
Ezüstös kardsuhanás
Lehullik a Hold

Vágy

Alkonyi nap száll:
Szerelem röppenése
Forró tengerbe

A teáról

Lángnyelvek csapnak
Bíboran a kannára
Cseppek a tűzben

Pattannak felém
Pára-gyöngy az ablakon
Lustán lecsordul

Szirmok a vízben
Örvénylenek, olvadnak
Forró lényeggé

Aszalt gyümölcschús
Arany nedv csillanása
Édes illatok

Kúsznak a légbe
Kanalam vihart kavár
Csiga forog-búg

Öblös csészében
Eltűnik az üresség
S én létezem

Kiss Georgina

Tűkörben

Lehunyt szemhéjam
alá is besétáltál,
s én bezártalak.

Mindig

Ahogy az idő
megáll észrevétlenül,
pont úgy szeretlek.

Homokóra

Ne vedd el, kérlek,
az idő rácsait. Zárj
sivatagodba!

Hóhérom

Mosolyod íve
húzza halálössá a
hurkot nyakamon.

Dilemma

Hogyan döntsem el:
lepkeszárny vagyok-e most,
vagy virágszirom?

Lehúz

Ha beleragad
a talpam a sárba, hát
gyökérré válok.

Betörő

Párductestű éj.
Ablaküveg-szilánkok.
A Hold járt nálam?

Foghatatlan

A tenger sem más,
mint meg-megcsillanó fény
a lég testében.

Kósa Emese

Világítás napja

Bús esőcseppek
a fákon megdermednek.
Zúzmaraillat.

Sziromlevelek
őszvi kavalkádjának
nászéjszakája.

Világ virága
nagyon korán elfonnyad...
fájó végtelen...

Fáradt hajnalon
krizantémok illata
hazahívás.

Bágyadt telehold
sűrűn ontja könnyeit...
Számonkérések.

Elszámoltatik
telehold udvarában.
Égi tünemény!

Kovács Roland

Lentről a mélyből,
Vízcseppek hullanak fel
Kristály egekbe.

Fontos dolgaim
Hirtelen elfeledtem,
Egy pipacs láttán.

Repedt csészében,
Üdvös megpróbáltatás
Teának lenni.

Kaptam egy pofont
Félkezű Mesteremtől,
Ezzel megtapsolt.

Szemtől szembe áll
Önmagam az énemmel,
Nekem már mindegy.

Álmomban bontom
Sorsom nappal kötözött
Bogos csomóját.

A legfőbb erő,
Olyan nyílvesző, melyet
Nem lő ki, senki.

Lassan semmi lesz
Sok nyüzsgő valamiből,
Megpihensz akkor.

Medgyesi Gabriella
Tizenhét profán haiku

*(Tizenhét fattyú
vonja szívemre pajzsát:
tizenhét szolgál.)*

2.
Hajnalban galamb
ébreszt. Én szép börtönöm
újra felragyog.

3.
Éjjel arcomon
hold pora szomorkodik.
Idővesztőhely.

4.
Szavak kötöznek.
Szabad vagyok, mint sólyom
vadászat után.

5.
Mégfáradt testek.
Haldokló felhőm, engedj
istent játszani!

6.
Fénycsíkban füst száll.
Világtalan alkonyom:
nyugalomóra.

7.
Te öntudatlan
falevél! Leszel társam
hullást játszani?

8.
Fehér lepedők.
Kendőzetlen ragyogás
talpig ruhában.

9.
Üres éjszaka
tölti kedvét hajnalig.
Pisztoly a fejre!

10.
Mikor a fűszál
hanyatt dől, nem temetés
az, nem megadás.

Nagyobb haragot
gyűr le olyankor: vihar
üríti lelkét.

11.
Mondd: semmi. Feszés
nappalok, édes lomok.
Hangyaboly épül

bíborban, vasban.
Csak a veríték lázad
testtemplomában.

12.

A játék akkor
szép, ha ablak nyílik a
kalitka fölé.

Törni pillangó
szárnyát: hatalom. Törni:
szív menedéke.

13.

Hagyj felébredni!
Tornyot emelt az álom
hiába. Uram,

gyötrő képeid
unalomba fúlnak már.
Hagylak aludni!

14.

Jó volt feküdni.
Árkokat húzott szelíd
kétségbeesés.

Hogy arcomon? Hogy
nem tudom már törölni?
Feküdni jó volt!

15.

(Egy este Sztavroginnal)
Majd rájön, ki most
veszít, de később számol
el, mi hagyta ott:

este volt. Látta
a reggelt? Ködöt? Napot?
Lassú kísértet.

16.

Ím távolságból
épült nyugodt közeli:
mint fal leomlott:

a te, az én, a
mi: hogy mi voltunk ott, egy
békés háború

kegyvesztettjei:
kettőspontok közt pontos
szünet: csendesedj!

*(Nem írni jó, mert
a béke olyankor nem
hazudik. Hallgat*

*a rossz szó, szelíd
a gond, nem lázad az arc:
halottas ágyam.)*

Mészáros Ildikó (Kokosz)

sír a rózsza, mert
lélekszirmai hullnak
nincs zsebkendője

futnék az éjbe
a sötétben megbotlok
nincs kapaszkodóm

pocsolya tükre
lelkiismeret fénye
arcod kisimul

felhők úszkálnak
az ég medencéjében
mentőöv nélkül

az édes csíkok
préselt úton sietnek
nyalják a tortát

ünnepruháját
kölcsonadta a tavasz
kabátja szakadt

utam eljőve
a földi lámpások már
nem világítanak

a malomkerék
forog, szél utaztatja,
időt kergeti

Móczár Csaba

Megcsókoltalak
először. Sután, gyorsan.
Fogzománc koccan.

Ősz van. Hajamban
találtam néhány sort a
kezdődő télből.

Piros ajkakban
zománcozott étkezéslet
rágja az időt.

Eper ajkaid
számba, szűrt gyümölcslevet
csepegtetnek át,
és kiszáradt torokkal
isszuk egymás szerelmét.

Létezésemet
igazolja a tüköröm,
mely most eltörött.

Fiatal leány,
mint karcsú nád hajol meg,
könnyű szél előtt.

Érett asszonyok,
mint szilaj fák állják az
orkán ostromát.

Öreg anyókák,
hervadt virágként félik
a fuvallatot.

Molnár Krisztina Rita

Tűt szúr

Kristály a fákon.
Mikor enged ki a fagy?
Tűt szúr a szívbe.

Tükör 1

Ballagj lassabban.
Pókhálón vízcsepp-gyöngysor.
Mindben lásd magad.

Tükör 2

Foncsorvesztett tó.
Belétekint az égbolt.
Színről színre lát.

Böjt

Ó, ritka magány.
Borul haranglila csend.
Pénteki bánat.

Molnár Szilvia (Aphrodite)

Pillanatképek

örökké tavasz:
nyírfa zsenge ágával
bölc s bagoly szemez

mindenütt darázs
döngicsél az odvasság
öreg víz partján

kártyázik a szél
zöldet kiüt rőtörös
halni kész dión

egyedül hegyes
fenyő nem néz csupaszon
dermedt reggelre

falomb-vacogás:
dolgozni kezd jégfújta
permetrepedés

bármi ténfereg
önmélyükre húzódnak
őstermészetek.

Nagy Balázs

Hóvirág, katica

- 1
A reggeli csend
hallgat a néma szájban
hószín kezekkel.
- 2
Altat a fáradt
egy lázadó barátot
néma magányban.
- 3
Elhagy az álom
nyílik a virág szája
orromra omol.
- 4
Az első illat
félti még kicsit magát
a kis barátja.
- 5
Első harmatját
nyaldossa piros szája
kicsit még tán vár.
- 6
Korán ébred a
hóban az első virág
a fagy rátalál.
- 7
Így vagyok én is
veled. Korán kelek és
késve ébredek.
- 8
Keres a világ,
utolér, megfagysz bennem
vagy tán elrepülsz?
- 9
Én nem tudom, de
most még veled ébredek,
kis piros bogár.

Nagy Mihály

A vidám haikuírás titka

Itt egy haikum:
csipetnyi komikum és
két fél unikum.

Ötödször számlá-
lom ujjaimat: számtan,
vagy haiku ez.

Horváth Imre-aforizmák haikuban

Hatalmasabb a
tenger, de csak egy patak
oltja szomjadat.

Megelőz a ki-
váló, míg a törtető
a sarkadra lép.

Méltóságát a
vízesés megőrzi zu-
hanás közben is.

Sokan vannak a
hivatottak, de kevés
a kiválasztott.

Novák Valentin

Részeg hajós

Haj, kurva élet!
 Hai(Kuba) révedt érzet:
 lótusz-fedélzet...

Kesztyű

Tiszt. A hang már túl
 száján, a másik fülén.
 Segéd-kezek. Tósz.

Pendrive

Tömörít az agy...
 Olvasó, csomagolj ki!
 Kilót megára.

Saint-Exupéry utolsó gondolata

Magasságomat
 tartom. Légi gyöngesség.
 Rózsa-ünnepek...

Áthallások

Khm... Döntsd az eposzt,
 ne siránkozz, ne szisszenj
 haiku-szilánkhöz!

Karthagói eposztöredék

Kő kövön már nem.
 Sókristály sókristályon.
 Enyészet épül.

rekonstrukció

befogad ó ez
 a kék ég, ha nem fed kop(t)
 orsó dekon' show

Életzanza

„Aranybetűkkel”.
 „Csupa kisbetűvel”. Majd
 kőtábla-ékkal.

Pálinkás Krisztina (Lyrian)

Ősz

Sikító csendben
néma szélvihar dühöng,
zokog a világ.

Zizzen a levél,
hajnalszél pergeti meg,
nyirkos őszi dér.

Száradt virágfürt
karcosan simul számhoz,
csókja halott már.

Hajnali zápor,
csendes koppanás hallik,
sír az ég szeme.

Alkonyi égbék,
pettyező sötét felhők,
leszakad az éj.

Papp Laura

Ősz

Ősz megy az erdőn
lépte mint puha zene
lába a felhőn

tavakba szédül álma
lehull a Föld ruhája

Éjféli

Vérző holdkaréj
ringatom a gyermeket
szívem farkasé

éjfél utat majd és megáll
ajtóban a hús halál

Tulipán

piros tulipán
ébredő kertem éke
anyám emléke

úgy egy veled, mint a fény
s fényre nyíló leveled

Tél

Ha megfagyta már,
tudod, hogy tél lehetne.
Itt csak halál vár.

Indulj a zord hegyekbe.
Maradj, s a hó temet be.

Halott lovak

Suhanó árnyak,
patákhhoz koppan a csend.
Lovasra várnak.

Rohan a ménes, ölel,
szemük az égbe emel.

A pillangó szerelme

Szivárványt ringó,
szelet tánccal ölelő
szép rózsabimbó,

leszel-e hű szeretőm?
Vagy meghalok, s temetőm?

Folyó

Futásod nézem,
köveidhez csobbanok
s meghűl a vérem.

Meder és hal így leszek.
Átöleltél, elveszek.

Pataki Edit

Bosszantó apróság?

Bolhacsíprésre
még az elefánt is jó
nagyot ugorhat.

Ostorcsapásra
rinocéroszbőrrel is
rándul az ember.

Tévedés

Aki költözik,
azt hiszi, másfele jobb.
Viszi önmagát.

Vágyakozás

Északi Csillag
sóváran kacsintott a
Dél Keresztjére.

Kis Hegedűs

Tücsök ciripel
reggeltől estig.
Szórakozása munka?

Munkája szórakozás?
Nem fárad bele –
s nem kérdi, miért.

Rezes Erzsébet

ARANYOS ÁRNYAM,
HOZOD FÁRADT FEJEMRE
NYUGTATÓ ÁLMOM?

★

A VÍZEN ÚSZÓ
FALEVELET SZÉL FÚJJA
LEHELETÉVEL

★

A FAODÚBAN
KIS VIRÁGOM ÖLELŐ
KAROKRA TALÁLT

★

SZÜRKE LELKEMET
A SZÉLJÁRTA FEJEMBEN
HANGOK DOBOLJÁK

Safranka Judit

Szívvél látó

Világtalannak
színt mutat a szív meleg:
jót lát aranyinak.

Csak szár

Virágom szakadt;
csak az árva kóróvá
aszott szár maradt.

Porszem

Egy könnycsepp volt, mely
porrá száradt a közöny
sivatagában.

Megváltó

Tenger vizébe
hullajtott könnyeket gyűjt,
izzó szívébe.

Hiába

Rebbenő szavak
után hangtalan maradt
elárvult ajkak.

Szürkület

Fanyar magányban
lesoványodott álmok –
kopott virágok.

Salamon József Imre

Tavaszi és nyári (évszaktörödékek)

Csupasz ágakon
Öltözik a március
Kedves, szép rokon.

Bimbózó élet
Nektárt rejtő fátyola,
Tavaszt zenélnek.

Mézelő dongás:
Jövőt építő világ;
Rügy csendjébe zárt.

Arany, s eső
Ága, nyíló virága
Boldog a lélek.

Virágnak kéri
Termését, nem búsul, bár
Szirma hervad ott.

Füzek közt remél,
Bolyong, bús rét legott,
Megnyugvás hagyott.

Kérget méreget,
Majd szomját oltja ismét
Minden napsugár.

Tikkadó határ,
Kalász, éresre vár,
Ez az ő dolga.

Sánta Hajnalka

Éjszaka

Citromkarika
az égen, teáscsészém
hörpinti az éjt.

Reggel

Harmattól görbült
fűszálak közt lépkedek,
lehajtom fejem.

Eső

Eső kopog. A
dermedt ablakpárkányon
kuporgó emlék.

Patchwork

Múlnak az évek,
egymásba ölelkeznek.
Patchwork szívemen.

Babaparadicsom

Anyja kebelén
álomba ringatózó
jóllakott béke.

Standovár Ágota

forgósél

pillanat társa
meggyötört fák közt
döbbenet csendje

társas magány

egy közös ágyban
de két csigaházban már
megfagyott szavak

Életünk

Tollad tintába
mártod, tegeznyi vessző
békésen pihen.

Óraketyegés,
szőnyeg nyeli el neszem.
Csend van, nyugalom.

Hangod, mint kapa
vág, vagy kerékként tapos!
Újra öl nyilad!

Döntöttél?

Jégpalotádnak
sosem volt-lesz eresze.
Ne várj ott tavaszt!

Kaktusz virága.
Asztalodon két pohár,
kedvesed ma jön.

Kacaj váltja fel
könnyeid bő patakját.
Boldog új napod.

Sümegei Attila

II *haiku a szerelemről*

Szitaló eső,
mintha por szállingózna.
Ezüst csillogás.

★

Ablakon nyíló
jégvirágok: a szépség
mindenhol megél.

★

Szomorúfűz a
vízre hajol szomjasan.
Az égre nézek.

★

Köd öleli át
az erdő kopasz fáit.
Nélküled alszom.

★

Kiszáradt kaktusz
a homokdűnék között.
Látni akarlak.

★

Egy galamb száll
a párkányomra. Elrebben,
ha megmozdulok.

★

Új világ tárul
a fák ágai között.
Hozzád simulok.

★

Hűvös forrásból
szarvas iszik. Lelkedben
megmerítkezem.

★

Tulipánmező
nyújtózkodik a fényhez.
Mellettem ébredsz.

★

Görbe út szalad
egy magányos fenyőhöz.
Más ösvényt járok.

★

Hús harmatcseppek
a hajnali pázsiton.
Érintik lábam.

Szabó Julianna

Tél van, fagyhideg.
Üvegfényű jégcsapok
őrzik a vizet.

Tűzpiros alkony.
Parázsló est a világ.
Húzd, cigány. Tovább.

Hegy és a folyó.
Az álló és haladó
hosszú pillanat.

Hajnali homály.
Két feketerigó fut.
Sosem volt sötét.

A gondolat csak
felhő a tudatunknak
tisztá kék egén.

Kopott, öreg kő.
Pusztít és szül az idő.
Virágzik a rét.

Szél Zsolt

I.

Halak úsznak el.
Tegnap tetőzött a víz!
Holt verseny folyik...

Tabu

Tilalomfákon,
némán csüngő tekintet.
Elherdált élet.

2.

Kéz szorul kardra,
babát ringat az anyja...
Ez HIROSIMA!

Előjáték

Pajkos ujjakkal
kacérkodó ökörnyál.
Mandulavirág.

3.

Harminc feletti,
homokként pergő évek.
Beérő lélek.

★

Csalfa fuvallat.
Még el sem kezdődött, s már
véget ért a nász.

4.

Gyönyörű napon,
én viharról álmodom.
Hisz lételemem.

★

Hópehely csepeg.
Emléke helyébe lép
zöldellő vidék.

Szelőczei Orsolya

Hiányzol

Bárcsak itt volnál!
Most egyedül álmodom –
rólad s nem *veled*.

Szakadozó kötelék

Hallgatok. Te is
hallgatsz. Csak egyet értünk:
nem értünk egyet.

Pesszimistatalálkozó

Azért nincs ilyen,
mert ők azt hiszik, úgysem
menne el senki.

Utópia

Ó ha egyszer a
király szórakoztatja
majd a bolondot...!

Önérzet

Arra még futja
a bátorságomból, hogy
bevalljam: félek.

Dilemma

Ha nem fogom a
kezed vajon felbukom
vagy szárnyalok majd?

Csoda és cinizmus

Megállt az idő.
Vagy csak az elem merült
ki az órámban?

Hajnal

Minden szerelmes
érintés illata a
tenyeremen van.

Szepsy Eleonóra

Felhőzárkából
izzó szemmel néz a Nap:
alkonyodik már.

Jégpáncél alatt
meghalt, vagy folyik tovább
a fürge patak?

Víztükör remeg,
majd összetörik a szél
simításától.

A felmutatott
ujj egyedülisége
nehezedik rám!

Lassul a lépés,
gyorsul a ráncképződés,
elfogy az utunk.

Harmatcseppnek a
bölcsojje rózsakehely,
paplana illat.

Talált Évike

Haikuhinta

Elő-körhinta

Az ér patakként
mocsárba vész, párája
a felhőkig nyúl

Eredés

Zöld búza-tenger
Lepke száll a barlangból
Fürdik a hajnal

Lét

Szent pipacshullám
Azúr fénymécses álom
Röpköd a réten

Vég

Csend árnyékai
Mint szótlán buborékok
Mocsárba lépnek

Végtelen

Fán ül a páva
Szigeten harmatozik
borostyánnektár

Utó-körhinta

Fehér akácra
száll álma pillangónak
mézfészekre lelt

Tóth Katalin

Időtlenség

fény-árnyék létben
kergetőző pillangók
hímporos álom

múlt ölel jelent
égre nyújtózó ágak
időtlen vágya

vízbe hull a Nap
végtelenbe hajózunk
csillagunk után

Évszakok

éjbe futó sín
sokáig időz a tél
fagyos szívekben

új remény rügyez
nézd, tavasz bújik elő
hólepel alól

csepp lángruháját
kacéran megemeli
csókra vár nyarunk

összebújunk majd
közös esernyőnk megóv
őszi könnyektől

Valyon László

Virágkalendárium

Csorbult csuporban
Bomlott ki meddő nászra
Két cseresznyeág

★

Hófoltok között
Didergő tőzike a
Virág őzike

★

Szélfújt héricsek
Kénfény selyemvitorlák
Álomtengeren

★

A Nyakas hegyen
Diridarázs döngicsél
Sziromszőnyegen

★

A bazsarózsa
Térdepel vörös szirom
Vércsöppje cseppen

★

Az akácós út
Fehér nyár illathabot
Loccsant nyakamba

★

Hajnalka karcsún
Paszulykaróra kúszik
Kacér kis kobold

★

Il silentio
Nyújtózkodó folyondár
Fújja trombitán

★

Hűvös hajnalon
Mályvák hervadt szeméből
Harmat könnye hull

★

Nap aszú csorog
A fák rőt részeg lombja
Földre tántorog

★

Krizantémumok
Teste hajlik deresre
Síró halmokon

★

Tükör előtt áll
A karácsonyi kaktusz
Ajkát rúzsozza

★

A nászra készül
Csorbult cserépcsupromban
Újra két faág
Hó fagy kint a szél süvít
De a rügy él hisz remél

Végh Attila (vegħa)

Te vagy, akire
a szívem palettája
rászíneződött.

**Kezedet fogja;
de nem érzed, hogy régen
eltávolodott?**

Már régen nincs hó,
tudod, hogy mit jelent ez?
– létünk olvadó.

Most vágott fűben
még a friss zöld illat is
ketté van szelve.

**A Holtak útja
nincs kikövezve. Testünk
el is porlad rajt’.**

Éléskamrából
szegény emberre borult
ki az üresség.

Ott járt, ahol a
Tavas se járt még, arca
csupa hóesés.

**Üvegszárnyakat
kaptam; csilingelt, csörrent,
eltört, zuhantam.**

Végh Sándor

Rólam

Néma szavak a
csend paripáján ülve
hanggá züllenek.

Csend

Talált pillanat:
zúgó patakpartokon
nyugodt szenvedés.

ŐSZ

Lustálkodó fény,
nevető termékenység –
sárguló lombok.

BÍCSÚ

Egy tétova kéz,
elutazott a remény –
hideg állomás.

Névnepodra

Öröm ideleenn,
odafönn él egy barát.
Zokogó magány.

Öröm ideleenn,
odafönn él egy barát.
Szél fúj magányfát.

Jutka

Mosoly arcodon,
vágy nyújtózik tétován.
Szerető álmom.

Éjszaka

Szedett-vedett ágy,
egyedüllét-álom a
csak gyúrt lepedő.

Véghelyi Balázs

Megbocsáthatatlan

Összetéptem egy
fényképet, amelyen
éppen mosolygok.

Hasonlat

Virágzom... ahogy
tóban a hínár, tűzi-
játék az égen.

Egy bölcsességre

„Nagy csalódáshoz nagy hit kell.”

És nagy csalódás
után újra nagy hitet
miben találjunk?

Hiba

A politikus
egyszer őszinte volt. Már
nem politikus.

Két XXI. századi fohász

Előítélet
toleranciájától
ments meg, ó, Uram!

Tolerancia
előítéletétől
ments meg, ó, Uram!

Hátrány

Nem tudok olyan
költeményt írni, amit
még én sem értek.

Vihar Judit

Örömutazás

„Nyári hegytetőn
fapapucshoz könyörgök
s útnak indulok.”

Macuo Basó

Északi sziget
homokja tengerbe hull
lávaként lövell
(Dániánál)

Dobszó a hegyen
fák lombja susog hozzá –
szellemfesztivál
(Svédország, Vadstena)

Régi kőbuddhák
bámulnak rám hallgatag
múlt mélységéből
(Kína)

Egekig szöknek
csipkézett tengercsöppek
Hokuszaik képén
(Japán)

Szikrázik a víz
sugár lövell magasba
pillanat szökell
*(Olaszország,
a Villa d'Este szökőkútja)*

Hullámzó tenger
életünk magzatvize
bölcsőnk itt ringott
(Görögország partjai)

Trópusi hőség
rovarsereg rebben fel
lángra gyúl a lég
(Thaiföld)

Égő pipacsok
nyári emlékezete
német rózsákra
(Németország, Nauheim)

Madárcsicsergés
virágzik a körtefa
gulyásillat száll
(hazaérkezés)

Örömutazás
összeszűkül már a tér
kicsi a világ